

Sygn. akt III AUa 811/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Tadeusz Szweda
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2018r. w Katowicach

sprawy z odwołania J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o ustalenie ustawodawstwa właściwego i składki na Fundusz Pracy

na skutek apelacji ubezpieczonego J. M.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 8 lutego 2017r. sygn. akt VIII U 1227/14

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od ubezpieczonego J. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 811/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2017r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach oddalił odwołania ubezpieczonego J. M. od dwóch decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. z dnia

10 kwietnia 2014r., na mocy których stwierdzono, że ubezpieczony, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, w okresie od 1 grudnia 2009r. do 30 listopada 2013r. podlegał ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego i zdrowotnego oraz obowiązki opłacania za ten okres składek na Fundusz Pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. M. od 2000r. prowadzi działalność gospodarczą na terenie Polski w G.. Działalność ta polega na świadczeniu usług w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego, a jest prowadzona za pośrednictwem Internetu i telefonu. Z dniem 1 grudnia 2013r. ubezpieczony dokonał zawieszenia działalności gospodarczej, a w 2014r. zgłosił jej likwidację.

Według ustaleń Sądu pierwszej instancji, ubezpieczony w okresie od 1 grudnia 2009r. do 30 listopada 2013r. miał zawartą umowę o pracę z pracodawcami brytyjskimi, tj. z (...), (...), (...), (...) Ltd.

W okresie od 1 grudnia 2009r. wyrejestrował się z obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu powadzonej w Polsce działalności gospodarczej, albowiem w tym czasie na stałe przebywał w Anglii, gdzie wykonywał pracę najemną.

Przed organem rentowym ubezpieczony przedłożył zaświadczenie potwierdzające zawarcie przez niego z (...) Ltd. umowy o pracę od dnia 1 czerwca 2011r., ze wskazaniem brytyjskiego numeru ubezpieczenia oraz z zaznaczeniem, że z tego tytułu były za niego odprowadzane składki na ubezpieczenie zdrowotne i społeczne w Wielkiej Brytanii.

Organ rentowy zwrócił się do odwołującego o przedstawienie dowodów potwierdzających miejsce jego zamieszkania w Wielkiej Brytanii, fakt odbywania podróży pomiędzy Polską i Wielką Brytanią, a dodatkowo kopii list płac u brytyjskiego pracodawcy i kopii dokumentów potwierdzających opłacanie przez niego podatków i składek w tym kraju. ZUS wezwał też ubezpieczonego do przedłożenia formularza A1 wystawionego przez angielską instytucję ubezpieczeniową.

W odpowiedzi ubezpieczony wskazał, że w okresie od 1 grudnia 2009r. do 30 czerwca 2010r. był zatrudniony w firmie (...) Ltd., od 1 lipca 2010r. do 31 stycznia 2011r. pracował w firmie (...) Ltd., od 1 lutego 2011r. do 31 maja 2011r. pracował w firmie (...) Ltd., natomiast od dnia 1 czerwca 2011r. pracuje w (...) Ltd.

W związku z niewystarczającym materiałem dowodowym przedłożonym przez odwołującego w postępowaniu dotyczącym określenia ustawodawstwa właściwego dla J. M. w okresie od 1 grudnia 2009r. do 30 listopada 2013r., organ rentowy pismem z dnia 13 lutego 2013r. zwrócił się do instytucji brytyjskiej o potwierdzenie ewentualnych okresów ubezpieczenia odwołującego z tytułu wykonywania przez niego pracy na terenie Wielkiej Brytanii.

Dalej ustalono, że w pismach z dnia 30 września 2013r. i 15 kwietnia 2014r. brytyjska instytucja ubezpieczeniowa HM Revenue & C. zakwestionowała fakt realnego wykonywania pracy przez J. M. w okresie od 1 grudnia 2009r. do 30 listopada 2013r. na rzecz pracodawców brytyjskich., tj. (...), (...), (...) Ltd. HM Revenue & Customs poinformowała organ rentowy, iż w okresie rzekomego zamieszkania i wykonywania pracy w Wielkiej Brytanii wskazane firmy zatrudniające J. M. nie składały sprawozdań finansowych i nie opłacały w tym czasie podatków. Z kolei podane przez nie adresy były w rzeczywistości adresami wirtualnego biura, co łącznie, w ocenie HMRC, świadczy o tym, że J. M. nie był w Wielkiej Brytanii zatrudniony zarobkowo w okresie od 1 grudnia 2009r. do 30 listopada 2013r. W dalszej kolejności HM Revenue & Customs wskazała, że spółki te były powiązane z działalnością mającą na celu optymalizację kosztów związanych z polskimi instytucjami ubezpieczenia społecznego. W szczególności, polegało to na zatrudnianiu osób samozatrudnionych w Polsce, w spółce z zarejestrowaną siedzibą

w Wielkiej Brytanii, która faktycznie nie prowadziła żadnej działalności w tym kraju. Z kolei, osoby formalnie zatrudniane w takiej firmie otrzymywały adres wykorzystywany przez nie wyłącznie do prowadzenia korespondencji z brytyjskimi władzami. Z tego też względu, posiadanie umowy z tymi firmami nadaje odwołującemu status pracownika, ale nie jest dowodem na to, iż mieszka on i pracuje na terenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii. Nadto, brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających zamieszkiwanie ubezpieczonego w Wielkiej Brytanii, dowodów odbycia podróży, czy dowodów pracy. W konsekwencji braku dowodów zamieszkiwania i wykonywania przez odwołującego pracy na terenie Wielkiej Brytanii, brytyjska instytucja ubezpieczeniowa HM Revenue & Customs odmówiła wydania dokumentu A1 poświadczającego podleganie przez J. M. ubezpieczeniom na terenie Wielkiej Brytanii.

W dniu 10 kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wydał zaskarżone decyzje.

W toku procesu odwołujący wniósł o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie z uwagi na toczące się inne postępowanie administracyjne, od wyniku którego zależy rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. W szczególności wskazał, że wniósł skargę na pracownika HMRC P. S., w której zarzuca dyskryminację swojej osoby przez tego pracownika.

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2016r. Sąd Okręgowy odmówił zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie.

Następnie w piśmie procesowym z dnia 7 lutego 2017r. ubezpieczony ponownie wniósł o zawieszenie postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że złożył dalszą skargę na odmowną odpowiedź HMRC z dnia 22 sierpnia 2016r., którą otrzymał dopiero w styczniu 2017r. Na dowód przedłożył odpis i tłumaczenie pisma HMRC z dnia 22 sierpnia 2016r., a także odpis i tłumaczenie swojego pisma kierowanego do tej instytucji. Równocześnie, na rozprawie w dniu 8 lutego 2017r. wprost przyznał, że dotychczas nie złożył formalnej skargi do HMRC, mimo otrzymania w styczniu pisma A. S., będącego odpowiedzią na jego skargę złożoną na P. S..

Sąd Okręgowy wskazał, że z urzędu jest mu znane, iż ubezpieczonemu przysługuje jeszcze prawo do ponownego rozpoznania jego skargi, a po jej negatywnym załatwieniu, może wystąpić do Komisji Arbitrażowej, a dopiero po wyczerpaniu tego trybu, do sądu angielskiego.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 8 lutego 2017r. Sąd ponownie odmówił zawieszenia postępowania w sprawie.

Nadto, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o nadesłane przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., zeznania podatkowe J. M. za lata 2009-2013, iż za rok 2009r. wykazał on dochód z działalności gospodarczej i innych form aktywności zawodowej w Polsce na poziomie 44.341,05 zł, natomiast dochód z zagranicy - na poziomie 2.190,43 zł. Za rok 2010 dochód z działalności gospodarczej w Polsce - na poziomie 15.851,90 zł, natomiast dochód z zagranicy - na poziomie 26.966,25 zł. Za rok 2011 dochód z działalności gospodarczej w Polsce - na poziomie 18.573,31 zł, natomiast dochód z zagranicy - na poziomie 31.079,51 zł. Za rok 2012 stratę z działalności gospodarczej w Polsce - na poziomie 2.958,91 zł, natomiast dochód z zagranicy - na poziomie 38.634,65 zł. Za rok 2013 dochód z działalności gospodarczej w Polsce - na poziomie 24.121,15 zł, natomiast dochód z zagranicy - na poziomie 31.749,95 zł.

Dokonując rozważań prawnych, Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 6 ust.1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 13 pkt 4, art. 17 w zw. z art. 46, art. 36 ust. 1 i art. 47 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 963 ze zm.) oraz art. 11 ust. 1 i 3, art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L z 30 kwietnia 2004r.

Nr 166/1 ze zm.) i art. 16 i art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L z 30 października 2009r. Nr 284/1 ze zm.), uznając, że prawidłowo organ rentowy przyjął, że w niniejszej sprawie właściwe jest ustawodawstwo polskie.

W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy J. M. w okresie od 1 grudnia 2009r. do 30 listopada 2013r. podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w/g przepisów ustawodawstwa polskiego, czy też w tym okresie podlegał w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu Wielkiej Brytanii.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w przedmiotowej sprawie ubezpieczony prowadząc w Polsce pozarolniczą działalność gospodarczą i będąc zatrudnionym u brytyjskiego pracodawcy, powinien uzyskać formularz A1 z instytucji ubezpieczeniowej w Wielkiej Brytanii i dokonać wyrejestrowania z ubezpieczeń w Polsce. Taki dokument potwierdzałby, że ubezpieczony, prowadzący w Polsce działalność gospodarczą, nie powinien odprowadzać składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia tej działalności.

Sąd zaś ustalił, że ubezpieczony nie dostarczył formularza A1 ustalającego właściwe ustawodawstwo w zakresie podlegania ubezpieczeniu brytyjskiemu.

Wystawienia takiego formularza A1 i potwierdzenia faktu podlegania ustawodawstwu brytyjskiemu w okresie spornym odmówiła odwołującemu brytyjska instytucja ubezpieczeniowa HM Revenue & Customs.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w pismach z dnia 30 września 2013r. i 15 kwietnia 2014r. HM Revenue & Customs poinformowała organ rentowy, iż w okresie rzekomego zamieszkania i wykonywania pracy w Wielkiej Brytanii J. M. nie mieszkał i nie pracował w Wielkiej Brytanii. Brytyjska instytucja ubezpieczeniowa zakwestionowała fakt realnego wykonywania przez J. M. pracy na rzecz pracodawcy brytyjskiego, z tego względu, iż - jak ustaliła - ubezpieczony zawarł umowy z firmami, które wzywane do przesłania stosownej informacji, takiej informacji nie udzieliły. Adresy, pod którymi funkcjonują pracodawcy, są adresami, z których korzysta wiele osób w celu kontaktowania się z władzami brytyjskimi. Powyższe wskazuje, iż są to firmy związane z optymalizacją kosztów polskiej instytucji ubezpieczeń społecznych. Nadto, w ocenie HM Revenue & Customs, brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających zamieszkiwanie ubezpieczonego w Wielkiej Brytanii, dowodów odbycia podróży, czy dowodów pracy.

Sam fakt prowadzenia przez odwołującego pozarolniczej działalności gospodarczej w tym okresie nie był sporny.

Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, iż zgodnie z treścią cytowanych wyżej przepisów wspólnotowych, podstawą do objęcia ubezpieczonego systemem zabezpieczenia społecznego innego państwa członkowskiego jest stanowisko właściwej instytucji ubezpieczeniowej tego państwa. Instytucja ta bada, czy spełnione są warunki do objęcia wnioskodawcy systemem zabezpieczenia społecznego danego kraju.

Nadto podkreślił, że polska instytucja ubezpieczeniowa, tj. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ani też sądy, nie mają kompetencji do badania istnienia stosunku pracy, stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim Unii.

Podsumowując, Sąd pierwszej instancji uznał, że nie ma racji ubezpieczony kwestionując uprawnienia ZUS do badania zasadności jego twierdzeń w zakresie wykonywania pracy najemnej poza granicami Polski. Natomiast skutkiem powyższego uprawnienia polskiego organu rentowego, jest również prawo polskiego sądu

do badania powyższych okoliczności, w trybie badania zasadności podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

W niniejszej sprawie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję w oparciu o własne ustalenia, tj. niewykazanie przez odwołującego pracy na rzecz brytyjskiego pracodawcy na terenie Anglii, a dodatkowo okoliczności te zostały potwierdzone przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową, która zakwestionowała wykonywanie umów o pracę na terenie Wielkiej Brytanii, a ponadto odmówiła ubezpieczonemu wydania poświadczenia A1.

Sąd Okręgowy miał też na uwadze, że ubezpieczony wnosił o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie z powodu wniesienia skargi na urzędnika HMRC wydającego pismo odmawiające ustalenia ustawodawstwa właściwego, z uwagi na zakwestionowanie jego zatrudnienia na terenie Wielkiej Brytanii. Według tego Sądu, postępowanie zainicjowane wniesieniem tej skargi nie jest tożsame z postępowaniem administracyjnym, o którym mowa w przepisie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. Nie jest też innym postępowaniem sądowym, o którym mowa w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji odmówił zatem zawieszenia postępowania w sprawie.

Powołując się zaś na treść art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1994r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2003r. nr 58, poz. 514 ze zm.) oraz art. 104 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015., poz. 149 ze zm.), stwierdził, że konsekwencją uznania, że w okresie od 1 grudnia 2009r. do 30 listopada 2013r. J. M. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, było również uznanie, że za ten okres ma on obowiązek opłacania składek na Fundusz Pracy.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w pierwszym punkcie wyroku.

O kosztach orzeczono w punkcie drugim orzeczenia, po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł ubezpieczony.

Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości, zarzucił mu:

- brak wyjaśnienia istotnych dla sprawy okoliczności;
- sprzeczność pouczeń udzielonych stronie podczas rozprawy z uzasadnieniem wyroku;
- oparcie decyzji na mailowej korespondencji z osobą podającą się za urzędnika brytyjskiej instytucji właściwej, bez zbadania, czy faktycznie ktoś taki jest w niej zatrudniony i ma prawo reprezentować ją na zewnątrz;
- naruszenie art. 16 ust. 2 i art. 16 ust. 6 rozporządzenia 987/09, poprzez niepodjęcie działań mających na celu ustalenie ustawodawstwa właściwego dla odwołującego się;
- naruszenie art. 11 i art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty, ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości wraz z poprzedzającą go decyzją organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy.

W uzasadnieniu apelujący wskazał między innymi, że Sąd Okręgowy pominął okoliczność, że na stronach Companies House - pełniącego analogiczną rolę do polskiego KRS - istnieje wpis wykluczający tezę organu rentowego o nieistnieniu firm, w których pracował ubezpieczony. Dalej zwrócił uwagę, że otrzymał kartę ubezpieczenia zdrowotnego, co świadczy jego zdaniem o podleganiu ubezpieczeniom społecznym na terenie Wielkiej Brytanii.

W odpowiedzi na powyższą apelację, organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem Apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jako własne, uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Otóż bowiem wskazać należy, iż zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 2004.166.1 - dalej nazywanego rozporządzeniem podstawowym), kluczową zasadą koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w Unii Europejskiej, zakładającą rzeczywiste istnienie konkurencyjnych tytułów ubezpieczenia, jest podleganie ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego.

Z zasady tej wynikają dyrektywy postępowania dla instytucji państw członkowskich oraz organów odwoławczych regulowane przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 2009.284.1 - dalej nazywanego rozporządzeniem wykonawczym).

Wobec powyższego, opisana w treści art. 16 rozporządzenia wykonawczego procedura uzgodnień między instytucjami państw członkowskich dotyczących stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego, toczy się w istocie bez udziału osoby, która wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich. Kończy się zaś poinformowaniem zainteresowanego przez instytucję właściwą państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone, jako mające zastosowanie, o tym, które ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017r., III UK 50/16).

W tych okolicznościach, przedmiotem decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jako instytucji państwa członkowskiego, w którym osoba, która wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, ma miejsce zamieszkania (po przeprowadzeniu procedury uzgodnień między instytucjami państw członkowskich dotyczących stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego)

powinno być, zgodnie z zasadą terytorialności przyjętą w art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, nie tyle wskazanie ustawodawstwa właściwego, bo czyni to - zgodnie z art. 16 ust. 5 rozporządzenia wykonawczego - instytucja właściwa

(której ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone), lecz będące następstwem tego określenia ustalenie, że po określonym w decyzji dniu,

do wymienionej osoby nie ma zastosowania polski system zabezpieczenia społecznego. Mówiąc ogólniej, instytucja miejsca zamieszkania może wydać decyzję,

że ustala ustawodawstwo właściwe jej państwa członkowskiego, albo decyzję

stwierdzającą, że ustawodawstwo jej państwa nie jest właściwe (tak: Krzysztof

Ślęzak, Ustalenie ustawodawstwa tymczasowego na podstawie rozporządzeń 883/2004

oraz 987/2009, PiZS 2014 nr 7).

Z przywołanej wyżej, a ujętej w treści art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, zasady terytorialności wynika, że nie jest dopuszczalna - do czego w istocie zmierza skarżący w odwołaniu i apelacji - ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013r., II UK 333/12).

Jednocześnie trzeba pamiętać, że gdy - tak jak w niniejszej sprawie - obie instytucje państw członkowskich dojdą do wspólnego porozumienia, to ono ma decydujące znaczenie dla ustalenia ustawodawstwa właściwego, gdyż przepisy art. 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego mają na celu wyeliminowanie podwójnego (lub wielokrotnego) ubezpieczenia w różnych państwach członkowskich (ewentualnie uniknięcia sytuacji, w której dana osoba nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu), a nie ustalenie ubezpieczenia korzystnego dla zainteresowanego ze względu na wysokość składek. Konkludując powyższy wywód, wskazać należy, że wniosek o ustalenie ustawodawstwa właściwego oznacza poddanie tej kwestii procedurze przewidzianej w art. 16 rozporządzenia wykonawczego, której efektem jest wspólne porozumienie państw członkowskich, zapobiegające podwójnemu (lub wielokrotnemu) podleganiu ubezpieczeniu społecznemu albo nieobjęciu ubezpieczeniem w żadnym państwie członkowskim. Natomiast, jeśli intencją zainteresowanego jest uzyskanie potwierdzenia podlegania wskazanemu przez niego ustawodawstwu, to temu służy wniosek o wydanie poświadczenia na formularzu A1, którego podstawę stanowi art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego. Wówczas ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo miałyby być zastosowane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017r., II UK 248/16). Nie ulega przy tym wątpliwości, iż ubezpieczony nie dysponuje stosownym formularzem A1 wydanym przez brytyjską instytucję.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd drugiej instancji uznał, że apelacja jest bezzasadna i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach procesu rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.).

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda
Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR